

ماجرای حضورزان در ورزشگاه؛ چرخ را از اول اختراع نکنیم

«زیرساخت‌ها» آماده‌باش!

هفته‌گذشته‌بود که در حاشیه دیدار پرسپولیس و سپاهان در آزادی بی‌احترامی‌هایی نسبت به زنان حاضر در ورزشگاه از سوی تماشاگران تیم میزبان رواشد. به دنبال این هتک حرمت، چالش پیش آمده به کمیته انضباطی

پیش کشیده شد و درنهایت کمیته انضباطی رای داد تا در لیگ آینده بازی رفت و برگشت این دو تیم، تنها با تماشاگران زن برگزار می‌شود. همچنان پیروماجرای پیش آمده،هتک حرمت‌هاوچینش سکوهای ورزشگاه‌ابهاماتی وجود دارد. اما درنهایت رای کمیته انضباطی برخلاف انتظار مخالفان

تنبیه مردان یا تشویق زنان؟ مساله فراتر از این انگاره‌است!

رویا متهور معلم
اوایل دهه ۷۰، بازی‌های پرسپولیس و استقلال خیابان را خلوت می‌کرد و فوتبال جزه مهم‌ترین سرگرمی‌ها بود. فوتبالی بودن برای همه نبود، اینکه دختر باشی اما فوتبالی یک جور سازمخالف زدن بود. اما جادوری فوتبال این بود که دل آدم‌های هیجان‌طلبی مثل من و خواهرم را برپایید. استادبوم رفتن هم برای همه نبود، حتی پسرهای یک سنی به بعد جوازاین راداشتند که با بزرگ‌ترشان یا دسته جمعی بروند استادیوم. بقیه باید فوتبال را از همان تلویزیون‌های ۲۱ اینچ مرپی رنگی یا حتی سیاه ۱۲ اینچ سیاه‌سفید نگاه می‌کردند، که در آن تلویزیون‌ها، بازیکن‌ها لکه‌های رنگی بودند و اگر نمی‌رفتی بچسبی به شیشه برآمده تلویزیون نمی‌فهمیدی توب زیر پای چه کسی است. پسرها بعد از اینکه یک‌ماه خوراب‌هایشان را هر روز می‌شستند و اثبات می‌کردند مستحق رفتن به استادیوم شده‌اند، می‌رفتند بازی را از نزدیکی می‌دیدند و وقتی می‌آمدند تا یک هفته با آب‌وتاب تعریف می‌کردند و هی دل ما را آب می‌کردند. مخصوصا اگر بازی به جای مساوی برنده هم داشت، دیگر هیچ. می‌نشستیم و پسرهای خانواده مثل فرمانان‌هایی که یک افسانه را به چشم دیده‌اند برای ما لفظه گل و شادی‌های بعدش را تعریف می‌کردند. این بود که استادبوم رفتن برای دخترهایی که اهل فوتبال بودند یک رویا بود. یک رویای یواشکی که توی دلشان یا در گوش هم نزمه می‌کردند.
اواخر دهه ۷۰ هم چند خبر شنیده شد که عده‌ای از زنان بالاخره توانسته‌اند برای بازی تیم ملی با زوروارز ورزشگاه شوند. دهه ۸۰ شد. دیگر آفتدها هم عیب و عار و خاص نبود که اگر دختری، زنی، حتی مادر جوانی اسم بازیکن‌ها را بلند باشد. به جان پسرها و مرد خانه نق نزنند که چقدر فوتبال نگاه می‌کنید! دهه ۸۰ شد و کم‌کم رویای دختربچه‌های دبیرستانی دهه ۷۰ شد یکی از مطالبات حقوق زنان دهه ۸۰. وقتی این مطالبه خیلی جدی شد که زنان از ملیت‌های دیگر مثل چین و کره و… می‌توانستند برای تماشای بازی‌های ملی بیایند استادیوم و حتی تصویر حضورشان از رسانه ملی پخش شود، اما هنوز برای زنان ایرانی حضور در ورزشگاه و تماشای فوتبال ممنوع بود. بسیاری در جامعه مدام خرد می‌گرفتند که مگر چه دردی از زن‌ها دوا می‌شود که بروند استادیوم فوتبال ببینند؟ حتی برخی نظر علما را در باره حضور زنان منتشر کردند و علت ممنوعیت را در شرح خلاصه کردند. دهه ۸۰ بود و دختر بچه‌های دبیرستانی حالا جوان شده بودند. آمده بودند توی جامعه و شک داشتند فقط استادبوم برای مردان رواست! سوال داشتند که چرادر بسیاری از موارد مردها مقدم و مهم‌تر از زنان هستند؟ حالا شایعه شده بود که دخترهایی با کلاه تا چشم پایین کشیده، می‌رفتند استادیوم و یواشکی برمی‌گشتند و کسی نمی‌فهمید. بعد هم با عکس‌هایی تار، این شایعات اثبات می‌شد. بعد این سوال پرنگ‌تر می‌شد که چرانی‌شود زن‌ها هم مثل مردها این حق را داشته باشند؟ مثل شهروندهایی برابر؟ دیگر مساله این نبود که از نزدیک هیجان دیدن پاس‌های بلند، ضد حمله‌ها، گل‌ها و فریاد زن از ته دل را تجربه کنند. دهه ۸۰ به نیمه رسید. تلویزیون‌ها بزرگ شده بودند و تخت. ته‌ته خانه هم می‌ایستادی، قیافه کامل فوتبالیست‌ها حتی اسم‌شان را هم می‌دیدي. اعتراض‌ها به نابرابر دیده شدن شهروندان زن و مرد اما پرنگ‌تر شد. این بار دعوایه بیرون از ایران رفت و ای اف‌سی به فدراسیون فوتبال ایران دستور داد حضور زنان در بازی‌های مقدماتی جام جهانی بین ایران و بحرین فراهم کند. این اولین بار بود که زنان، نه یواشکی، نه مجرمانه بلکه محترمانه به استادیوم می‌رفتند. این حضور با دعوت از عده‌ای خاص و گزینشی بود و نه به صورت فراخوان عام اما راه باز شد. زن‌ها توی سال‌های بعدی باز هم به استادیوم رفتند گاهی با اصرار پیگیری خودشان بود، گاهی در منافع بقیه جاشدند و حق آنها هم دیده شد. چند روز گذشته اما خبری آمد، خبری که با خواندنش احتمالاً دخترهای فوتبالی دهه ۷۰ را ذوق زده کرده باشد یا شاید یک لایخند آرام و عمیق را میهمان لب‌هایشان کرده بود. خبری که برای آنها شبیه یک رویاست، چیزی فراتر از یک رویا، شاید حتی گاهی به‌عنوان یک انتقام دلنشین در دل‌شان چنین نقشه‌ای را کشیده باشند. کمیته انضباطی به دلیل بدرفتاری و توهین به بانوان حاضر در ورزشگاه در بازی پرسپولیس و سپاهان، بازی‌های این تیم را در فصل بعدی بدون حضور تماشاگران مرد برگزار خواهد کرد. من هنوز نمی‌دانم این حکم جایزه‌ای برای زنان می‌تواند باشد یا تنبیه مردان و در این باره حرف زیاد است. بیشتر اما دلم می‌خواهد ستان دوستان و دست‌فروزمند را بگیرم و بروم رویا جوانی‌ام را زندگی کنم. همانجا به فرزندم بگویم که برای همین خوشی ساده، چه بازی‌های پیچیده‌ای نکردیم مادر جان. این خوشی ساده اما اقتدر دلچسب است که من استقلالی برای بازی بعدی پرسپولیس – سپاهان لحظه شماری می‌کنم.

همیشه شعبون یه بار هم رمضون!

نعیمه موحد دبیرسایت فرهیختگان آنلاین
گزاره «ورود زنان به ورزشگاه‌های فوتبال» در جامعه ما دیگر تقریبا تبدیل به دعوای حیدری – نعمتی شده است. نه مخالفان استدلال‌های درستی ارائه می‌کنند و پاسخ مناسبی به این مطالبه می‌دهند، نه موافقان بلندند چطور مواعیر با برطرف و شرایط حضور بانوان در ورزشگاه را فراهم کنند. از مدت‌ها پیش همه چیز در این باره به دست تقدیر سپرده شد و حالا تقدیر به طرز عجیب، دور از ذهن و البته قابل تقدیری درحال گرداندن ماجراست. حاشیه دوباره این موضوع با درگیری هواداران خانم پرسپولیس با هواداران مرد سپاهان در بازی گذشته این دو تیم به اوج رسید. از یک طرف برخی هواداران پرسپولیس فحاشی کردند و از طرف دیگر یک لیدر سن‌وسال دار سپاهان با طرح یک‌مساله نه‌چندان اخلاقی، آتش این دعوا را زیاد کرد.

همین باعث شد آتهایی که از ابتدا با حضور بانوان در ورزشگاه مخالف بودند، بوق‌های تک‌صدایی خود را دوباره به دست بگیرند و مکر بگویند دیدید درست نشد؟ دیدید فضای ورزشگاه فرهنگی و خانوادگی نشد، پس ما خویم و شما موافقان بد! انگار در همه ای دنیا معضلات ۴۰ ساله، آن هم از نوع فرهنگی‌اش یکی، دو‌ساله حل می‌شود، چون برای ما حل نشد پس اشتباه کردیم. از آن طرف هم هیچ‌کدام از این مخالفان پاسخ ندادند که اصلا چرا برای یک بازی با این اهمیت که به الکلاسیکوی ایران معروف است، در اقدامی غیرمنطقی و خارج از روال، هواداران رقیب باید در سکوهای بالاسر هواداران میزبان قرار بگیرند و آیا این ماجرا نمی‌تواند حرکتی از پیش تعیین شده برای به‌هم ریختن اوضاع و تاختن به حضور خانم‌ها در ورزشگاه با بلند کردن علم «ما می دانستیم» باشد؟ پس آن سکوهای خالی بین هواداران رقیب و فنس کشیدن بین هواداران زن و مرد در نوبت‌های قبلی چه شد؟ یا اصلا چرا کسی لیدرهایی که این فحاشی و بحران را آفریدند احضار نکرد تا مشخص شود اخیاناً برای بد جلوه دادن حضور خانم‌ها در ورزشگاه از کسی خط نگرفته باشند؟ درکنار همه راهکارهایی که برای حل این مشکل بعد از بازی سپاهان – پرسپولیس، ازجمله راه‌کار دم‌دستی منع مجدد ورود خانم‌ها به ورزشگاه مطرح شد، حکم بی سابقه کمیته انضباطی فدراسیون فوتبال، برگ جدیدی به تاریخ فوتبال کشور و موضوع حضور بانوان در ورزشگاه اضافه کرد؛ برگزاری مسابقات رفت‌وبرگشت دو تیم در فصل آتی لیگ برتر با حضور صرفا بانوان به‌عنوان تماشاگر در ورزشگاه‌های خانگی و نیز آژام به عذرخواهر در رسانه رسمی باشگاهی خود از جامعه هواداری فوتبال! این اقدام کمیته انضباطی از جهت اینکه فوتبال کشور دوباره به دام حاشیه‌سازی تعددی احتمالی برای بانوان هوادار و حذف مجدد زنان از حضور در ورزشگاه‌ها نینفاد، قابل تقدیر و تحسین است. سال‌ها یک قشر به خاطر فضای فرهنگی نامناسبی که قشر دیگری می‌آفرید، از حضور در یک سرگرمی مهیج به‌عنوان یکی از معدود سرگرمی‌های جوان ایران منع شد. حالا یک بار هم آن قشری که فضای ورزشگاه را مناسب تم اخلاقی خودش می‌دید حذف بشود، شاید این بار مردان هوادار مجبور شوند برای بهبود اوضاع فرهنگی ورزشگاه چاره کنند.

می‌شود امید داشت!

سارا مسعودی دانشجوی دکتری رسانه
در پی حواشی مسابقه پرسپولیس – سپاهان، کمیته انضباطی فدراسیون فوتبال ایران رای داده است که دیدارهای رفت و برگشت فصل آینده این دو تیم، در تهران و اصفهان، فقط با حضور تماشاگران زن برگزار خواهد شد. اولین مواجه‌ام با خبر این طور بود؛ چه حکم مساعره‌ای. هرچند این مواجه با دیدن نظرات مردم در پی‌های منتشر شده در رسانه‌های داخلی همسو و اپوزیسیون تغییر می‌یابد. مردم خوشحالند؛ این را کامنت‌ها نشان می‌دهد. خبری از طنزهای بازمه مردم نیست. واکنش‌ها از این جنس است: «چه کار مفیدی»، «بالاخره یک تصمیم دلنشین داشتیم»، کامنت‌ها را که مرور می‌کنم با خودم فکر می‌کنم چه اتفاقی افتاده که چنین تصمیمی می‌تواند این حجم از خوشحالی را داشته باشد؟ آیا نگرش مردم به این داستان را می‌توانیم از جنس امید بدانیم؟ آیا این خوشحالی نشات‌گرفته از این است که در یک جای کشور، گوش آقایان بیچاندنه شد و قدمی برای زنان برداشته شد؟ آیا خوشحالی از این جنس است؟ اگر این باشد یعنی بازهم یک تلنگر جدی دیگر که چه شده است آفتدر برای زنان این سرزمین‌کار نکرده‌امیم و تبعیض وجود دارد که هر قدم کوچک می‌تواند موجی از امید و خوشحالی را احیا کند.

ما اولی نیستیم

نکنه دیگر اینکه آیا این حکم جزء اولین‌هاست؟ خیر! بیش از ۱۲ سال پیش چنین حکمی در ترکیه و در بازی فنریا‌بغچه – مانیسا‌اسپور داده شد و بر این اساس تنها زنان رکودکان اجازه حضور در استادیوم را داشتند. گاردین در رابطه با آن بازی به نقل از یک هوادار می‌نویسد که جو استادیوم عالی بود و بسیاری از خانم‌ها بلند نبودند شعرها بدند، بنابراین از پشت بلندگوها به مردم آموزش داده می‌شده که چه بگویند و بخوانند! زانی که از قبل آمده بودند هواداران را رهبری می‌کردند و اینگونه بود که زنان مسن و مادر بزرگ‌ها برای اولین بار در استادیوم در کنار نوه‌های خود حضور یافته بودند. حکمی از این جنس در سال ۲۰۱۲ در برزیل هم داده شده است. وقتی دو تیم جنوبی برزیل در پی نزاع هواداران‌شان تنبیه به عدم حضور مردان می‌شوند،

حضور زنان در ورزشگاه بود. «فرهیختگان» در چند گزارش حتی به مشکوک بودن ماجرای پیش آمده نیز اشاره کرد. کمیته انضباطی با عقلایت تمام، به جای حذف زنان و بازگشت به عقب؛ تصمیمی با‌نگاه به آینده در جهت ایجاد فضایی بهتر برای حضور زنان در ورزشگاه اتخاذ کرد. ما در نقد روز،

یک رای، یک نور

سیدفریضه سیدی‌کیانور دکتری مدیریت ورزشی

یک رای، یک نور، شاید یک جوانه زده درخت امید ما و شکوفه می‌کند این تن خسته از نادیده شدن و عجیب است که عرصه ورزشگاه آزادی بعد از شب سیاه می‌آید. در دیدار پرسپولیس و سپاهان اتفاق ناگواری بین سکوهای بانوان میزبان و همچنین هواداران تیم میهمان رقم خورد که انعکاس بسیاری در رسانه‌های اجتماعی داشت و حلالطی رأی کمیته انضباطی فدراسیون فوتبال دیدار رفت و برگشت دو تیم در فصل آینده صرفا با حضور تماشاگران زن در ورزشگاه‌های خانگی شان باید به انجام برسد و هواداران مرد حق حضور در ورزشگاه را ندارند که حکمی بی سابقه در تاریخ فوتبال ایران محسوب می‌شود. بعد از شنیدن این خبر احتمالا مانند دختران دیگر سرزمین ابتدا در شک بودم که آیا واقعا این رای صادر شده است و این خیر واقعیت دارد. بعد از اطمینان از آن حس عجیبی از شغف و ششادمانی کردم، شاید این دستاورد ناچیزی باشد اما همین دیده شدن‌ها و حق‌های کوچک است که ما را به سوی امید رهنمود می‌سازد. این مصداقی از عدالت است که شاید برای عده‌ای همین شادی کوچک، ما، غصه بزرگ باشد و چه بسیار تاسف‌برانگیز است که این افراد در طیف‌های کاملا متفاوتی قرار دارند، دو سر یک جریان که راه‌های بسیار متفاوتی در پیش رو دارند و در این اتفاقات از قضا کاملا هماهنگ می‌شوند. گروهی که همه چیز را سیاسی می‌بینند و عده‌ای که در هر اتفاقی دنبال سیاه‌نمایی هستند، اما دوستانی که در ورزش زنان فعالیت می‌کنند با این تبعیضات کاملا آشنا هستند فارغ از جبر جغرافیایی در اکثریت جامع حق زنان در ورزش و خصوصا ورزشکاران زن نادیده گرفته می‌شود و یکی از دغدغه‌های کمیته بین‌المللی المپیک در سال‌های اخیر همین مساله است. در ایران متأسفانه حقوق زنان و بحث عدالت بین زنان و مردان جنبه سیاسی یافته است که این یکی از موانع بزرگ رسیدن به مهم است. در این رای تاریخی که امیدواریم با همین قدرت که صادر شد، پایدار باشد درس مهمی برای همگان خواهد بود و آن اینکه بانوان ما لایق احترام، تکریم و آزریم هستند. این رای در حالی صادر شده است که بانوان در شهر اصفهان تاکنون موفق به حضور در ورزشگاه نشده‌اند و این تصمیم نقطه عطفی خواهد بود در ماجرای حضور زنان در ورزشگاه‌های کشور در تمامی نقاط ایران و نه فقط در شهر تهران. چه کسی می‌تواند این حق هواداری و تماشاگری را از زنان سلب کند، مواردی که عده‌ای در مورد آن ابراز نگرانی می‌کردند دقیقا همین اتفاقی است که در این بازی رخ داد. این پیشامد، عملکرد و رسیدگی مسئولانه اعضای کمیته انضباطی فدراسیون فوتبال را می‌طلبد تا به سبب آن دیگر شاهد چنین نازیبایی‌هایی در ورزش کشور که یکی از سالم‌ترین تقریحات است، نباشیم. با وجود تصمیم دولت برای حضور بانوان در ورزشگاه‌های کشور، هنوز ما شاهد صندلی‌های خالی در مسابقات هستیم و این عدم حضور زنان در ورزشگاه‌ها یک جبر نا نوشته ابتدا توسط پدران و برادران و در ادامه توسط همسران و پسران بوده است. در اینجا این سوال مطرح می‌شود، چرا همین آقایان در استادیوم‌های ورزشی که جو آن شایسته بانوان خود نمی‌دانستند حرمت بانوان حاضر را نگه نداشتند؟ این تنبیه کوچک شاید یادآوری این مورد باشد اولویت گذراندن اوقات فراغت و استفاده از امکانات عمومی، ورزشی و شهری با آقایان نیست، در بین مطالبی که در رابطه با این موضوع از رسانه‌های مختلف منتشر شد، مطالبی بود که باعث ناامیدی از برخی از منتقدان می‌شد، آیا برای حل یک مشکل صورت مساله را پاک می‌کنید؟ جو ورزشگاه‌ها و شعارهای سکوها مناسب بانوان نیست اما شایسته است در حضور کودکان و نوجوانان محیطی به دور از نزاکت داشته باشیم؟ برخلاف این عقیده حضور بانوان و نظرات بیشتر بر رفتار تماشاگران باعث غلبه جو مثبت بر ورزشگاه خواهد شد. طبق نظریه پنجره شکسته در روانشناسی اگر یک پنجره شکسته را بلافاصله تعویض کنیم باقی پنجره‌ها و شیشه‌ها در امان خواهند بود، اما اگر به آن پنجره رسیدگی نشود هر روزگدر به خود اجازه می‌دهد سنگی به پنجره دیگر بزند و بعد از مدت کوتاهی نمای آن ساختمان مخروبه می‌شود، این رای تاریخی حکم نگهداری حرمت ورزشگاه را خواهد داشت. ابزارهای بازآرنده برای بهبود جو و محیط ورزشگاه بسیار اهمیت دارد و امید است محرومیت از حضور، تاثیر خود را در باقی بازی‌ها بگذارد.

مخالف حضور زنان در هر جایی

زهرامیرزایی دکتری حقوق زن در اسلام

پیرامون مساله ورزشگاه رفتن خانم‌ها، بیش از یک‌دهه است که ما درگیر چالش‌های مختلفی در این حوزه هستیم. کدام بخش از جامعه مخالفت ویژه‌ای با ورزشگاه رفتن بانوان دارند؟ آن بخش از جامعه که درباره هویت اجتماعی زنان و دختران همیشه مخالفت کرده‌اند. اینکه زنان در ابعاد مختلف نیاز به حضور اجتماعی دارند و اساسا در موقعیت‌هایی حتی حضور اجتماعی، یکی از وظایف‌شان است. اما این بخش از جامعه باید درک کنند که دختران نوجوان و زنان جوان جامعه ما، بخشی از نیاز ذاتی‌شان است که تمایل دارد در هیجانات اجتماعی، شادی و اتفاقات دون جامعه شرکت کند و میل به شادی و هواداری از یک گروه و جریان، خصوصا فضایی با ابعاد هویت ملی، در تمام جوانان و نوجوانان وجود دارد و فرقی ندارد که دختر باشند یا پسر. درحالی‌که بیشترین تمرکز فضای رسانه‌ای ما بر ورزش مردان و علی‌الخصوص فوتبال است، پس بسیار طبیعی است که دختران نوجوان و جوان ما علاقه مند باشند در فضایی که رسانه به آن می‌پردازد و هیجان زیادی دارد، به آن سمت متمایل شوند و دوست دارند در فضای هیجان و شادی جمعی شرکت کنند.

بالاخره این بخش از جامعه باید تکلیف‌شان را روشن کنند. زن جوان و دختر نوجوان ما نیاز دارد در فضایی باشد که شادی و هیجانات خود را تخلیه کند و در مجموع از یک گروه و تیم ورزشی هواداری کند و به این فضا بیبوند. این یک نیاز است و ما نمی‌توانیم این نیاز را انکار کنیم. اگر این نیاز انکار شود باید بپذیریم در جای بدی خودش را بالاخره بروز می‌دهد. در بعد دیگر ماجرایب که باید به آن پرداخته شود، این است که همیشه صحبت بر سر این بوده‌مقدمات حضور زنان در فضای ورزشگاه‌های فوتبال فراهم نیست، چون اختلاطی که ایجاد می‌شود، باعث می‌شود به زنان بی‌احترامی شود یا فضای امنیت اخلاقی برای حضور زنان فراهم نیست. ما اکنون با شرایطی مواجه شده‌ایم که در یک ابتکار عمل جالب، کمیته انضباطی به جای اینکه زنان را محروم کند، مردان را محروم کرده. در روایتی که ما شنیده‌ایم، در اتفاقی که در حاشیه بازی افتاده بود، مردان به زنان حاضر در ورزشگاه بی‌احترامی کرده بودند. برعکس اتفاقی که همیشه ما شاهد آن بودیم، یعنی زنان را از فضایی که خشونت دیده بودند، دور می‌کرد و آنان را مقصر می‌دانست، کمیته انضباطی یک تصمیم درست گرفت و به‌جای آنکه قشری که خشونت و آسیب دیده را حذف کند، قشری که خود خشونت روا داشتند، حذف کرد. این اتفاق یک جریان بسیاخرخوبی رقم خواهد زد و می‌تواند یک انقلاب رفتاری درباره خشونت علیه زنان باشد تا به جای مقصر جلوه دادن زنان هنگام روا داشتن خشونت علیه آنان، با کسی که آسیب زده، قرار است از این‌ها بعد برخورد شود. متأسفانه ما در عرف اجتماعی مان شاهد این مساله نیستیم و این تصمیم می‌تواند از این بعد حائز اهمیت باشد که نگاه عزتمدارانه و برگرفته از هویت دینی ما و اکرام جایگاه زنان در ایران بود.

به نظر من وظیفه رسانه‌ها و جامعه است که از این رای خوب تجلیل کند تا بیشتر شاهد احترام به زنان باشیم.

پرونده «رود خانم‌ها ممنوع» بسته شد

در هر صورت معتقدم که در موضوع استادیوم باید به جای پاک کردن صورت مساله‌ها به دنبال حل مساله باشیم. به هر حال باید بپذیریم که اولاً مساله استادیوم آفتدر عجیب‌وغریب نیست. به هر حال جو استادیوم براساس مطالعات پژوهشی صورت‌گرفته پر از هیجان و نشاط است و شاید انتخاب یک زن این باشد که چنین فضایی را گاهی تجربه کند. پس بهتر است پرونده «رود خانم‌ها ممنوع» برای همیشه پاک شود و به جای آن به دنبال راه‌حل‌های عملیاتی‌تری باشیم. حتما استفاده از پژوهش‌های موجود در زمینه جو استادیوم که به صورت انکد در ایران انجام شده و بررسی ایده‌های دنیا می‌تواند در مواجهه با چگونگی ایجاد جو بهتر برای زنان کمک‌کننده باشد. حالا بهتر است عینک بدبینی را کنار بگذارم و اقدام تنبیهی اخیر را با توجه به حال خوب مردم مثبت ارزیابی کنم، به شرط اینکه این امر تبدیل به یک رویه نشود و شاهد این نباشیم که بازی‌ها یکی در میان شوند!

فرهیختگان

از افراد مختلف جامعه یادداشت‌هایی پیرامون این رای کمیته انضباطی و حضور زنان در ورزشگاه دریافت کرده‌ایم. در این یادداشت‌ها، زنان فعال و حاضر در جامعه اعم از خبرنگار، معلم و پژوهشگر حوزه زنان بر سنت شکنی این رای از سوی کمیته انضباطی تاکید دارند.

شنبه ۲۲ اردیبهشت ۱۴۰۳

شماره ۴۱۳۴

WWW.FDN.IR

FARHIKHTEGANDAILY

۱۵